הדביבונים של מר גרין

כתב איין מרסדר
צייר ג'ון ריקי

כל הבוקר חלב מר גרין את הפרות.
כעת כאב לו הגב.

אחרי שזרע חיטה כל לאחר הצהריים, ותיקן גדרות כל הערב, עכשיו, תוך פיהוק גדול גרר את עצמו לחדר שינה ונשכב במיטתו הרכה. המזרן היה מלא נוצות רכות ומנופח בבועות אוויר. ממש גן עדן!

"אני כל כך עייף!" הוא נאנח. עיניו מצמצו עוד קצת ובקרוב נשמעו רק הנחירות: "סנוררר סנוררר.."
איזה לילה נהדר. הצרצרים צרצרו, הצפרדעים קרקרו ומר גרין הפליג בחלומות הלילה השקט.

אך טרם יכול היה לשקוע ממש בחלום, נשמע פרץ של רעש מעלית הגג, ונתץ את השקט:

ריק, ראק בעלית הגג.

ריק, ראק בעלית הגג.

ריק

ראק

ריקי ראקי ראק

מר גרין כיסה את אוזניו ולא הבין מי עושה את כל הרעש הזה.

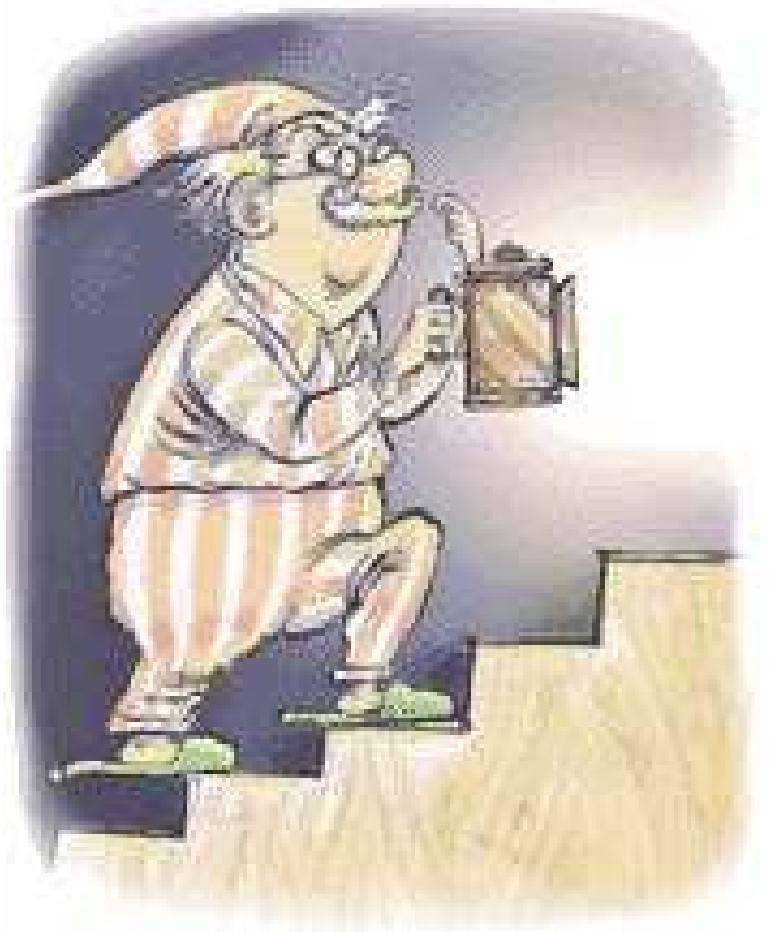

הוא עלה במדרגות החורקות, פתח את דלת עליית הגג

וכמעט ונפל מהתפעלות

.

שלושה דביבונים ישבו על קרש חורק,
שלבו את רגליהם ושרו שיר מגוחך:
ריק, ראק בעלית הגג.
ריק, ראק בעלית הגג.
ריק
ראק
ריקי ראקי ראק.

את זה מר גרין לא יכול היה לסבול. הוא נעשה תחילה אדום, אחר כך כחול, ובסוף, כשהוא סגול מרוב כעס התפרץ בצעקה:
"תשתקו!"

אבל הדביבונים, בלי לשים לב עליו, הביטו ימינה, הביטו שמאלה, כשכשו בזנבות ושרו בכל הכוח:

ריק, ראק בעלית הגג.

ריק, ראק בעלית הגג.

ריק

ראק

ריקי ראקי ראק

מר גרין ירד במדרגות וחזר למיטה. הוא התגלגל כל הלילה ללא שינה ושמע את השיר המגוחך כל הלילה. ובבוקר ממש לא האמין, אבל הדביבונים עדיין שרו. הוא זרק מרוב כעס נעל ישנה לתוך עליית הגג וצעק: "האם אתם, שרצים, לא ישנים כלל?"

כדי להתפטר מהדביבונים הוא נסע העירה וקנה את מלכודת הדביבונים הטובה ביותר שניתן היה להשיג.
מלכודת "אקסטרה- סופר-אנטי-דביבון מס' 16."

הוא חזר הביתה עייף, אך עצם הרעיון שיתפוס את הדביבונים המגוחכים נתן לו כוח חדש. למרות כאב הגב הוא חלב את הפרות.

בפיהוק רחב זרע את החיטה, תוך גרירת רגליים תיקן את הגדר.

בסוף לקראת לילה הוא נכנס לעליית הגג והתקין את המלכודת. הוא הופתע שהדביבונים אינם, אבל בטוח היה שהם יחזרו. ובמיוחד הדביבונים האלה. הם רוצים משהו ממנו.
אך הוא היה עייף מדי כדי לנחש זאת, וחזר לחדר השינה, נפל למיטתו הרכה, מצמץ בעיניו.
"סנוררר... סנוררר.."

איזה לילה נהדר. הצרצרים צרצרו, הצפרדעים קרקרו ומר גרין הפליג בחלומו.

אך בשקט הלילה נשמע שוב:

ריק, ראק בעלית הגג.

ריק, ראק בעלית הגג.

ריק

ראק

ריקי ראקי ראק

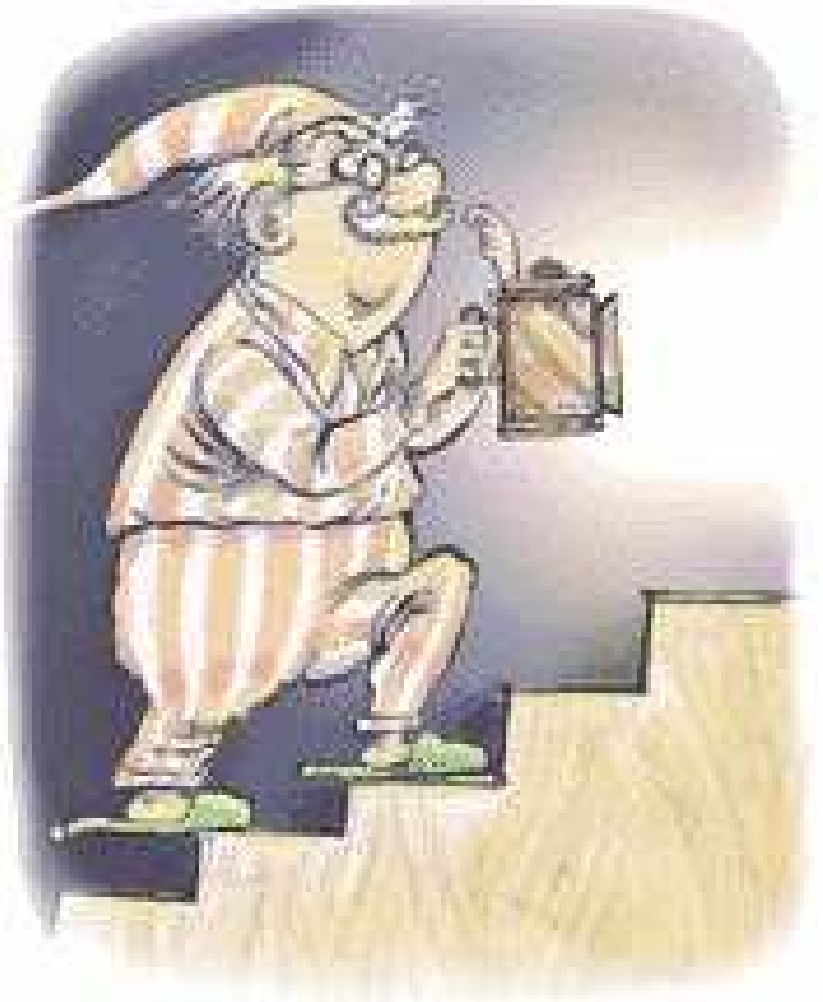

גרין רץ במדרגות אל עליית הגג, בטוח שימצא את הדביבונים כלואים במלכודת שלו.

אך כשנכנס לא יכול היה להבין:
הדביבונים הפכו את המלכודת
למקפצה, נתרו עליה כמו כדורי גומי
ושרו שוב בקול גדול.

הוא נשם עמוק, דפק ברגל וצעק:
"שקט!!"

אך הדביבונים לא שמו לב עליו. הם הביטו אנה ואנה, כשכשו בזנבות ושרו בכל הכוח:

ריק, ראק בעלית הגג.

ריק, ראק בעלית הגג.

ריק

ראק

ריקי ראקי ראק.

מר גרין חזר למיטה. התגלגל שוב כל הלילה בלי לישון, כשהוא שומע את השיר המגוחך שוב ושוב.
בבוקר, ברוב ייאוש הוא רץ לספרייה כדי למצוא ספר בו כתוב איך להתפטר מדביבונים.

בכעס גדול הוא ניגש לשולחן וזעק: "אני רוצה ספר על דביבונים!"
"ששש.." אמרה הגברת פימפרניקל, הספרנית "דבר בשקט!"
אבל גרין, מותש מחוסר שינה לא יכול היה לחכות ורק קרא: "אני רוצה לסלק מיד שלושה דביבונים גסי רוח מעליית הגג שלי!"
"ששש.." אמרה הגברת פימפרניקל שוב. כדי להשתיק אותו היא נתנה לו במהירות ספר "סילוק של דביבונים גסי רוח". מר גרין התיישב ליד השולחן הקרוב ודפדף במהירות.

"זהו זה! זהו זה!" קרא כשהוא מצביע
על עמוד 101 "דביבונים אחדים
שונאים מוסיקה רוק'נ-רול חזקה!"
"ששש.." לחשו כל יושבי הספרייה.
מר גרין רץ מהספרייה לחנות מוסיקה
הקרובה וקנה מיד נגן דיסקים מלא
מוסיקה רוק'נ-רול חזקה. הוא רץ איתו
מיד הביתה.

הוא שוב חלב את הפרות, זרע חיטה ותיקן גדרות, וגמר את העבודה לפנות רדת החושך.

"אוווך" איך כאב לו הגב. אך כדי להתפטר מדביבונים הוא עלה שוב למעלה. היה שם אי-סדר גדול, אך הוא מצא מקום כדי לשים את נגן הדיסקים.

"אוווך" צעק כשקרש חד שרט לו יד.
"לא פלא שהם עזבו. איך אפשר לישון כאן בבלגן הזה!" אך עדיין חשד שהם עוד יחזרו. הם רצו משהו ממנו, ובטח יבואו עוד.
כדי להבטיח שלא יחזרו הוא סידר את נגן הדיסקים ושם את מוסיקה רוק'נ-רול החזקה ביותר.

"זה צריך להועיל" אמר, כשהוא יורד במדרגות לחדר השינה שלו. "הו, גמרנו עם דביבונים!" הוא נאנח כשהוא נשכב במיטתו הרכה, ונושם את האוויר הצח.

עיניו התחילו להיעצם אבל.. "בום.. בום.."
צרצרים לא צרצרו, צפרדעים לא קרקו ורק מוסיקה חזקה נשמעה ומישהו שר חזק.

גרין רץ במדרגות, פתח את הדלת ולא יכול היה להאמין.
הדביבונים רקדו, קפצו, התגלגלו ושרו:
ריק, ראק בעלית הגג.
ריק, ראק בעלית הגג.
ריק
ראק
ריקי ראקי ראק.

גרין ירד לברכיים והתחנן: "די! די! אינני יכול יותר! אעשה את הכל, אתן לכם את עליית הגג כולה לישון בה!"
אך הדביבונים היו עסוקים בריקוד ולא הביטו בו אפילו, אלא רק רקדו ושרו.

גרין ירד לחדרו, שם ראשו מתחת לכרית. התגלגל אנה ואנה במיטה. השיר הזה שיגע אותו. הוא עלה שוב לעליית הגג.

הוא התחנן: "אתן.. אתן לכם את החדר הגדול שלי. יש שם ספה רכה וכמה כריות רכות וזה מאוד נוח!"
אך הדביבונים היו עסוקים ועדין לא הביטו בו, אלא רק רקדו ושרו.

גרין ירד שוב במדרגות, שם שתי כריות על אוזניו, התגלגל במיטה. אבל השיר הזה המשיך לשגע אותו. הוא חזר לעליית הגג.

הוא ניחש כבר מה רוצים הדביבונים. בוקר התקרב וגרין ידע שהדביבונים ירצו לישון. הוא מאוד לא רצה לומר זאת אך זו הייתה הדרך היחידה. הוא מילמל: "אתן.. אתן.. לכם את המיטה הגדולה והרכה שלי, כדי שתוכלו לישון."

הדביבונים שמעו על המיטה הרכה, וראו שהבוקר מתקרב. זה בדיוק מה שהם רצו! הם הפסיקו לשיר וזקפו את אוזניהם.
גרין ראה שהם מקשיבים לו וחזר על דבריו:

"אתן.. אתן.. לכם את המיטה הגדולה והרכה שלי, כדי שתוכלו לישון. בעצמי אלך לישון בעליית הגג."
הדביבונים הרימו את אפיהם ונדו בראשיהם, תוך נהימה חזקה.

עייף ללא גבול החליט גרין לוותר על עבודות היום וסחב את כלי המיטה לעליית הגג. זהו, גמור. הוא הפסיד בקרב אבל לפחות עכשיו יהיה שקט. הוא נשכב בין שני קרשים ומהר מאוד נרדם תוך נחירות חזקות.

הדביבונים צחקו ורצו למטה במדריגות, לתוך מיטתו הרכה של גרין. אחרי ששרו כל הלילה הגרונות שלהם כאבו והיו עייפים גם הם.
הם נשכבו במיטה רכה של גרין, כולם ביחד.
איזה יום נהדר כדי לישון. שמש זורחת, רוח קלה נושבת. עיניהם התחילו להתעצם..

אך פתאום זקפו את אוזניהם. קרה משהו איום. משהו שלא יכלו לסבול! מעליית הגג נשמעו רעשים חזקים.

הם רצו במדרגות, פתחו את הדלת ולא יכלו להאמין: זה היה גרין, שחלם על דביבונים ותוך שינה שר את השיר ששמע כבר כל כך הרבה פעמים:

ריק, ראק בעלית הגג.
ריק, ראק בעלית הגג.
ריק
ראק
ריקי ראקי ראק

מספיק היה לשמוע איך מר גרין שר,
אבל לשמוע אותו שר את השיר המגוחך
שלהם.. זה היה יותר מדי.
הדביבונים עזבו מיד ולא חזרו כבר
לביתו של מר גרין.

הוא לא חלב את הפרות, לא קצר חיטה והגדרות נשארו פרוצים באותו היום.
גרין ישן סוף סוף וחלם חלומות בזריחת השמש היפה.. שוב במיטה הגדולה והרכה שלו.